

λησμονείτε ἡγαπητοί μοι καὶ ἀγαθοὶ φίλοι,» εἶπεν ἡ Ῥόζα, «ὅτι δύναμαι πάντοτε νὰ παραιτηθῶ ἂν δὲν ἐμπορέσω νὰ ὑποφέρω τὴν κακοτροπίαν της.» «Ἄ!» εἶπεν ὁ γέρον μετὰ στεναγμοῦ, «πῶς δυνάμεθα νὰ ἤμεθα βέβαιοι περὶ τούτου; Ὑπόθεσε ὅτι μανθάνουσι, τίς εἶσαι σὺ καὶ ἀναφέρουσι τοῦτο πρὸς τὸν ὦμόν ἐχθρόν τοῦ πατρὸς σου.» «Ἄς μὴ ὑποθέσωμεν τοῦτο,» ἀπήντησεν ἡ Ῥόζα «διότι ὁ Θεὸς δύναται καὶ θέλει μὲ προστατεύει ἐκεῖ. Πορεύομαι πλήρης ἐλπίδος.» Μετὰ ταῦτα ἡ νεαρά δεσποινὶς ἐξέφρασεν, ὅπως πολλάκις προηγουμένως ἔπραττε, τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὰς ἀδιαλείπτους πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις της καὶ παρακάλει, ὥστε μέρος τῶν ἀποτεταμιευμένων χρημάτων της νὰ δαπανηθῇ πρὸς ἀγοράν ἐνδυμάτων διὰ τὴν Ἀγνὴν προσέτι δὲ νὰ πωλήσῃ ὁ Βύρξιος ὅταν ὑπάγῃ εἰς μεγάλην τινα πόλιν, ἐν ἣ δύο τῶν κοσμημάτων της.

Κατὰ τὴν ὁριθεῖσαν ἡμέραν ἀποχαιρετήσασα ἡ Ῥόζα φιλοστόργως τὴν συζυγον τοῦ Βυρξίου, ἀνεχώρησε συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ἀγνῆς, καὶ ἐφθασεν ἐγκαίρως διὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ Φρουρίον, ὅπου ὁ θυρωρὸς μετὰ τῆς συζύγου του ὑπεδέχθησαν αὐτὰς φιλοφρόνως. Ἡ μὲν Ῥόζα προσέφερε πρὸς τὰ κοράσια τοῦ θυρωροῦ, ἅτινα ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν περιέμενον τὴν ἀφίξιν αὐτῆς, ὁπωρικὰ καὶ ἄνθη, ἡ δὲ Ἀγνή ἐπαρουσίασε καλὰ θιον πλήρες μεγάλων μυκήτων. Ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα ἡ μὲν Ἀγνή ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πατέρα της, ὅστις τὴν περιέμενε εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, ἡ δὲ ἀτυχὴς νεαρά δεσποινὶς ἀνεδέχθη τὰ νέα καθήκοντά της. Παρὰ μὲν τῷ Βυρξίῳ πᾶσα ἐργασία αὐτῆς ἦτο ἐκούσια· διότι οὐδεὶς αὐτοῦ ἀπῆτει νὰ ἐργάζεται· πᾶν δὲ ἔργον αὐτῆς ἐθεωρεῖτο τέλειον ὑπὸ τῶν θαυμαζουσῶν αὐτὴν συντρόφων της. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ ἐδίδεν εἰς αὐτὴν προσταγὰς μὲ τόνον τοιοῦτον, ὅποιον δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει ἐν τῷ Εὐτυχεῖ Φρουρίῳ, καὶ ἀδιακόπως εὗρισκε ἐλάττωμά τι εἰς πᾶσαν ἐργασίαν αὐτῆς μάλιστα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ θυρωροῦ. Τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν ἐκράτησεν αὐτὴν ὀρθὴν ἐπὶ μίαν ὥραν διηγουμένη

τὰ ἐλαττώματα ἐκάστης τῶν προτέρων ὑπηρεσιῶν της· ἡ μὲν τούτων οὐσα, ἔλεγεν, ἐκνηρά δὲν ἀπετελείανε τὸ ἔργον της ἐγκαίρως· ἡ δὲ δραστηριὰ μὲν, ἀλλ' ἐπιπόλαιος· ἡ δὲ τρίτη ἤθελε ν' ἀποκρίνηται, ὅτε ἔπρεπε σιωπῶσα ν' ἀκούσῃ, ἡ τετάρτη, τέλος, ἦτο γλωσσοῦ καὶ μεμψίμοιρος. «Πῶς εἶναι δυνατόν,» διενεοῖτο ἡ Ῥόζα, «νὰ εὐχαριστήσω τοιαύτην γυναῖκα· ἵνα ὅμως κρίνω δικαίως πρέπει ν' ἀκούσω ἀμφοτέρω τὰ μέρη.» «Σοὶ λέγω δὲ πάντα ταῦτα,» ἐπρόσθεσεν ἡ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ, «ἵνα σὺ ἀποφεύγῃς τοιαῦτα ἐλαττώματα.

ἴσως τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν μου ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι πῶς ἐξετέλει ἡ Ῥόζα τὴν ἀνατεθεισάν αὐτῇ ἐπα-

χθῇ ἐργασίαν· διότι ὠφελε καθ' ἐκάστην ἡμέραν νὰ σαρώνῃ καὶ νὰ καθαρίζῃ τὴν οἰκίαν νὰ σπογγαρίζῃ τὰ δωμάτια, νὰ ἀνάπτῃ πῦρ, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ πλύνῃ ἐνδύματα νὰ σιδερώνῃ κ.λ. ἀλλ' ἡ περὶ τούτων λεπτομέρεια δὲν ἤθελε χρησιμεύσῃ εἰς ἄλλο, εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ ἐξογκώσῃ ὑπὲρ τὸ δέον τὴν διήγησιν ταύτην. Κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ἐργαζομένη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀπῆρχετο τὴν νύκτα εἰς τὴν πενυχρὰν κλίνην της ὅλως ἀπηνυδμήνη! καὶ ὅμως αὐτὴ ἀπένειμεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, διότι τὴν ἔφερεν εἰς τόπον, ὅπου ὑπῆρχε μικρά τις ἐλπίς νὰ ἴδῃ τὸν ἀγαπητόν της πατέρα. Τὴν μὲν πρώτην πρωῒαν εἶδε τὸν θυρωρὸν κομίζοντα ἐπὶ ξυλίνου δίσκου εἰς τοὺς φυλακισμένους τρία πῆλινα πινάκια πεπαλαιωμένα πλήρη ἀθλίου

ζωμοῦ (σούπας) συνήθους κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τρεῖς μικροὺς ἄρτους λίαν προστύχου ποιότητος· τὴν δὲ μεσημέριαν εἶδε πάλιν αὐτὸν κομίζοντα ἐκεῖσε ἔτι τρεῖς μικροὺς ἄρτους καὶ τρία πεπαλαιωμένα λαγῆνια ὕδατος. Φοβουμένη δὲ μὴ δώσῃ ὑπονοίας δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τι περὶ τῶν ὄντων ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλ' ὦ! πόσον ἡ ἀγαθὴ αὕτη θυγάτηρ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ πατρὸς της! Κατὰ δὲ τὴν τετάρτην πρωῒαν ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα πρὸς τὴν σύζυγόν του. «Εἶναι τὸ διὰ τοὺς δεσμώτας πρόγευμα ἔτοιμον; πόσῃ ἐνόχλησιν ἔχω! ἀγαπῶ μὲν νὰ ἦμαι θυρωρὸς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δεσμοφύλαξ.» Λέξεις δὲν δύ-